

BOBBY-DEAR

Lenny van Gessel

Voorwoord

‘En steeds frequenter deed hij het belletje rinkelen. Als je ooit een boek gaat schrijven, moet je dat als openingszin gebruiken,’ mompelt de Oude Man, waarna hij met moeite een beetje whisky door een rietje naar binnen zuigt. Met een nauwelijks waarneembaar knikje geeft hij aan dat ik het glas weer op het bijzettafeltje naast zijn bed mag zetten. Dat tafeltje stond altijd op zolder, maar is naar beneden verhuisd toen het ziekenhuisbed zijn intrede in de huiskamer deed. Zelfs een ritje met de traplift is nu te veel gevraagd.

‘Kan ik nog iets anders voor u doen?’ vraag ik.

Met een glimlach om zijn mond schudt hij lichtjes zijn hoofd.

Hij is geboren als Adriaan, maar gaat door het leven als Bob. ‘Oude Man’ is een bijnaam die hij zichzelf gegeven heeft, volgens mij. Ik noem hem al zo sinds ik me kan herinneren, dus ik weet niet precies hoe het ooit ontstaan is. Zo gaat het vaak met bijnamen: iemand verzint ze, mensen gaan je zo noemen, en dat is dan dat. De naam Oude Man is niet erg flatteus, bedenk ik nu, maar dekt wel de lading. Opa is dan ook trots op deze naam. Hij zegt al jaren dat hij nog eens naar de Oudemanstraat wil verhuizen en het verhaal gaat dat er langs één van zijn vele fietsroutes een Turkse groenteboer zit die altijd heel hard ‘Oude Man leeft nog!’ roept als hij opa aan ziet komen.

Zo’n fietstocht zal hij nooit meer maken, want de Oude Man ligt op zijn sterfbed. Wanneer ik tijd heb, ben ik bij hem en mijn

Colofon

Avenir Publishing

© 2025 Lenny van Gessel

Redactie: Jet Hoogerwaard

Ontwerp binnenwerk en kaft: Avenir Publishing, Edwin van Gessel, Iris van den Berg

Auteursfoto: Mila van Egmond

Eerste druk 2025

ISBN: 978 90 831189 70

NUR-code: 402

www.avenirpublishing.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteurs.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the publisher and the authors.

oma Leny. Om hem wat op te vrolijken, om haar wat te ontlasten. Het 'belletje dat hij deed rinkelen' is een geheime afspraak tussen hem en mij. Het is geheim omdat oma vindt dat opa geen whisky meer zou moeten drinken. Opa en ik vinden dat maar onzin; dood gaat hij toch wel, dan maar beter op een zo aangenaam mogelijke manier. Dus hebben we afgesproken dat elke keer als hij met het belletje rinkelt, ik opspring en hem een slokje whisky kom brengen.

Ik ben op bezoek bij een vriendin in Amsterdam als het telefoontje komt. Het is niet onverwacht, maar toch schrik ik. Opa maakt het nu echt niet lang meer, als ik hem nog wil zien moet ik nú komen. De reis zal ongeveer anderhalf uur in beslag nemen, ik kan alleen maar hopen dat hij dat redt. Ik laat mijn vriendin achter met het eten dat we op het punt stonden soldaat te maken en vertrek met zwaar gemoed richting opa. Als ik aankom, heeft hij net zijn laatste adem uitgeblazen. Hij was op de hoogte gebracht van het feit dat de kleinkinderen - ik, mijn broer, mijn neven - onderweg waren, maar moest al hebben aangevoeld dat het te laat zou zijn. Met een glimlach om de mond waren zijn laatste woorden: 'Doe ze de groeten.'

Ik vind het typisch mijn opa, om met zo'n grapje afscheid te nemen. Toen hij nog goed was, zat hij altijd vol verhalen, de één nog joliger dan de ander. Van sommige ben ik er nooit achter gekomen of ze waar gebeurd waren of aan zijn fantasie waren ontsproten. Vooral de verhalen over de tijd dat hij werkte op de afdeling naamsverandering van het ministerie van Justitie waren niet allemaal even geloofwaardig. Dat hij heeft toegestaan de naam Boerkool-Methorst te veranderen, daar konden we allemaal wel inkomen. En dat er eens een man was met een bijzonder zware stem en de achternaam Ineke, geloofden we ook nog wel. Steeds als hij de telefoon opnam met 'met Ineke', moest degene aan de andere kant onbedaarlijk lachen. Blijkbaar was het niet bij hem

opgekomen dat hij ook met zijn voornaam op zou kunnen nemen. Maar bij opa's claim dat hij de naam Billetjesgeritsel eens heeft veranderd, rezen toch de nodige twijfels.

Ook zijn fietstochten brachten altijd de nodige anekdotes voort. Hij fietste bijna dagelijks van zijn woonplaats Bleiswijk naar Rotterdam en hij vertelde dat hij regelmatig geld vond langs deze route. Dat was niet zelden een vijfguldenmunt, ik weet nog dat hij bijhield hoeveel hij er daarvan had opgeraapt. We zeiden weleens dat hij zo kromliep omdat hij altijd voorovergebogen op zijn fiets zat, het fietspad afspeurend naar muntjes.

Het meest dankbare onderwerp als je eens om gespreksstof verlegen zat, was zijn tijd als tolk voor de Canadezen, net na de oorlog. Die oorlog zelf daarentegen, daar hoorden we nooit zoveel over. Net als veel andere mensen die het hebben meegemaakt, vond hij waarschijnlijk dat het allemaal maar beter vergeten kon worden. Er deden slechts een paar verhalen de ronde in de familie en die hadden we al zo vaak gehoord dat we ons niet meer afvroegen hoe dat dan precies gegaan was.

Ongeveer een jaar na het overlijden van opa, in 2010, ben ik bij oma op bezoek. Het is niet niks om er op je vijftachtigste opeens alleen voor te staan, maar ze lijkt de ergste schok te boven te zijn. Wel heeft ze, waarschijnlijk door het verdriet en de stress, een vervelende gordelroos ontwikkeld waar ze erg veel last van heeft. Haar gezicht vertrekt af en toe van de pijn. Het is een bloedhete dag en we zitten in de tuin onder de parasol, zij met een Crodino en ik met een glas sap waarvan ik voor de zekerheid de houdbaarheidsdatum even gecheckt heb. Oma is mentaal nog goed, maar af en toe vinden we een vergeten, beschimmeld pak sap of stuk appeltaart in de koelkast. We babbelen wat over koetjes en kalfjes, tot ze opeens een ernstige uitdrukking op haar gezicht krijgt. 'Len, ik moet iets met je bespreken.'

Ik zet mijn glas neer en kijk haar vragend aan.

‘Ik ben alle correspondentie die ik met je opa voerde tijdens de oorlog, aan het herlezen. Ik weet niet goed wat ik ermee aan moet, er staan zulke persoonlijke dingen in, familiegeheimen zelfs... Ik denk dat ik de hele zooi maar moet verbranden.’

‘Nee!’ roep ik. ‘Dat zou eeuwig zonde zijn. Als die brieven verbrand worden, gaat er een schat aan informatie over de oorlog verloren.’

Ik bied aan om de brieven voor haar te bewaren. ‘Als u niet wilt dat iemand ze leest, dan zal ik daar persoonlijk voor zorgdragen!’

‘O, maar jij mag ze wel lezen!’ zegt ze.

Ik ben verrast en enthousiast en krijg meteen een stapeltje van zo’n twintig brieven mee. Als ik ze uit heb, mag ik ze komen omwisselen voor het volgende stapeltje, zegt oma. Ik vind het schattig dat ze zo beschermend is dat ze me niet gewoon de hele zwik meegeeft.

Eenmaal thuis begin ik te lezen, wat niet altijd even makkelijk gaat. Het handschrift van opa is prima te lezen, dat van oma is wat zwieriger en soms kom ik er niet uit. Maar ik smul ervan; ik hou van ouderwetse woorden en af toe zijn de brieven ronduit poëtisch. Er staan dingen in als: *Wat heb jij een reusachtige manier van schrijven, daarbij moeten mijn brieven wel afsteken als een rund bij een heerlijke zachte perzik, met dien verstande dat mijn brieven het rund en de jouwe de perzik zijn.*

Dat is nog eens wat anders dan de functionele appjes die we elkaar tegenwoordig sturen, denk ik tijdens het lezen.

Ik besluit alles wat ik lees direct te transcriberen in een Word-document. Op de plaats van de woorden die ik echt niet kan lezen of simpelweg niet kan plaatsen, zet ik in het rood een vraagteken.

Als ik een paar weken later de volgende stapel ga ophalen, bespreek ik de hiaten met oma. We zitten aan de keukentafel,

waar we eerst een potje Rummikub hebben gespeeld, want dat is vaste prik. Ik klap mijn laptop open en ga de rood gemarkeerde woorden langs.

‘Wat bedoelt u met *Tommies*?’ vraag ik.

Ze legt me uit dat dit een ander woord voor Engelsen is en ik voel me een beetje dom dat ik dat niet wist. Ook leer ik dat de ‘flitspuit’ een illegaal radiostation was, vernoemd naar de gelijknamige insectenverdelger, omdat men de vijand wilde uitroeien.

De brieven blijven me boeien, maar door een druk leven met werk en studie blijven ze ook regelmatig maanden liggen. En dan word ik zwanger. Als mijn dochter in 2015 geboren wordt, ontbreekt het me aan energie en tijd om met de brieven verder te gaan. Het laatste stapeltje blijft ongelezen in de kast liggen. Soms vraagt oma of ik er nog mee bezig ben, maar als ze naar mijn wallen kijkt, weet ze eigenlijk het antwoord al.

‘Komt wel weer hoor, meid,’ zegt ze dan, maar ik zie de teleurstelling in haar ogen.

Eind 2021 overlijdt oma. Ze is 98 geworden en was de laatste jaren van haar leven behoorlijk in de war. Het is goed zo. Bij het leegruimen van haar huis komen mijn vader en oom een hele hoop oude troep tegen, maar ook: de brieven! Gelukkig weten ze dat ik daar ooit mee bezig was en krijg ik de verantwoordelijkheid om ermee te doen wat me goeddukt. Omdat ik eerder steeds kleine stapeltjes meekreeg, heb ik geen idee hoeveel brieven er eigenlijk zijn. Mijn mond valt open bij het zien van de twee dikke multomappen vol. Alles netjes op volgorde, van augustus 1941 tot na de bevrijding. Niet lang daarna krijg ik een appje van mijn oom: hij heeft nog wat documenten uit de oorlog. Ik moet er niet te veel van verwachten, maar misschien kan ik er iets mee? Ik heb eens gehoord over een document waarop staat dat opa zijn rijwiel mag

behouden, om een of andere reden hoop ik vooral dat dat papiertje ertussen zit.

Ik neem een paar dagen later de trein naar Arnhem, waar mijn oom woont, en heb een rugzakje bij me voor de paar stukken die ik hoop te kunnen gebruiken. Als ik aankom, drinken we eerst koffie, daarna komen er twee dozen op tafel.

‘Zoveel?’ roep ik uit en ondanks de waarschuwing dat er vast niet veel interessants tussen zal zitten, begint mijn buik te kriebelen. Ik haal de eerste papieren map uit de doos en sla hem open. Ik ben inmiddels gewend aan het vergeelde papier en de zwierige handschriften, het voelt vertrouwd. Al in de eerste map is het raak: het rijwieldocument! Alles wat ik verder zal tegenkomen, is een bonus.

En het wordt alleen maar beter. De volgende map bevat familiecorrespondentie, persoonlijke herinneringen van oma, telegrammen, krantenknipsels, een dagboekje, *Ausweise*, oproepen voor de arbeidsinzet en een schrift waarin oma ooit is begonnen haar memoires op te stellen. Ik heb er rode wangen van opwinding van en kan niet wachten om alles uitgebreid te gaan lezen.

Het past allemaal niet in mijn rugzak, enkele dagen later komt mijn oom met de auto de dozen bij mij thuis afleveren. Er blijken ook nog een pakje Canadese sigaretten en een armband met *Oranje* erop in te zitten, prachtige relikwieën uit de oorlog die ik zo in een museum voor me zie.

Niet veel later gaat mijn jongste kind - ik heb er inmiddels twee - naar school en kan ik de vrijgekomen uurtjes besteden aan de brieven. Ik pak het op waar ik was gestopt en al snel kan ik aan niets anders meer denken. Elke vrije seconde zit ik, omringd door vergeelde brieven en documenten, aan tafel te lezen en te typen. Hoe verder de oorlog vordert, hoe intenser de brieven worden. Waar het in het

begin nog voornamelijk liefdesbrieven waren, geven ze steeds meer de tijdsgeest weer. Ik kom achter de familiegeheimen waardoor mijn oma waarschijnlijk zo huiverig was om de brieven te delen, ik leer van alles over het dagelijks leven in de oorlog en met elke brief groeit het idee: hier moet ik iets mee. Aan de hand van alle informatie die ik heb, begin ik het verhaal van Bob en Leny te reconstrueren.

DEEL 1

BOB EN LENY

1

Bob had nooit verwacht zijn grote liefde in een voetbalstadion te ontmoeten. Hij had veel interesses, maar voetbal was er geen van. Bovendien, zo vond hij, kon je van voetbalminnend publiek weinig intellectuele bagage verwachten. Dus al zou hij in een onbewaakt ogenblik bij een voetbalwedstrijd belanden en daar een jongedame treffen, wat hoogst ongebruikelijk zou zijn, dan nog was de kans miniem dat er een klik zou zijn tussen hem en de dame in kwestie. Eerder had hij verwacht dat zoiets hem zou overkomen bij de scouting, bij een jonge geologenclub, bij de Engelse les... Maar nee, het werd een voetbalstadion.

Bob was geboren, getogen en woonachtig in IJsselmonde, in die tijd een onafhankelijk dorp vlakbij het grote Rotterdam. Hij woonde er met zijn ouders, zusje Willy en broertje Henk, die ze Pier noemden. Hij ging naar school en in zijn vrije tijd las hij boeken en verzamelde hij stenen. Hij haalde goede cijfers, maar toch hadden de meeste docenten een hekel aan hem. Dat kwam door zijn derde hobby: kattenkwaad uithalen. Doordeweeks deed hij dat met zijn boezemvrienden en klasgenoten Wim en Bas, met wie hij na schooltijd de buurt onveilig maakte en geheime clubjes oprichtte, inclusief echte vergaderingen met notulen om het volgende uit te halen grapje te bespreken. In het weekend was Bobs neef Nic zijn maatje. Die was ongeveer even oud en woonde in Rotterdam-Zuid. De neven waren zo goed bevriend, dat de term ‘twee handen op één buik’ van toepassing was. Bijna wekelijks stapte een van de

jongens op de fiets om de ander te bezoeken, vaak bleven ze dan ook bij elkaar slapen. In het kleine IJsselmonde sloeg de verveling weleens toe, wat soms ontaardde in kattenkwaad. Als jonge knulletjes deden ze graag aan belletje trekken, toen ze iets ouder waren, was de eigenaar van het café tegenover Bobs ouderlijk huis de pineut. Het café heette Amicitia, Latijn voor 'vriendschap'. Of het die naam was, die een ironische vijandigheid bij de jongens uitlokte, of het feit dat de eigenaar zich zo gemakkelijk op de kast liet jagen weet niemand, maar de neven maakten hem het leven zuur. De ene keer maakten ze net zo lang koeiengeluiden uit het zolderraam tot hij ziedend zijn café uitstormde, 'lach je ouwe moer uit!' roepend, de andere keer glipten ze de bar in en tekenden karikaturen van de kale uitbouter op de onderzetter. Ze gingen zelfs zo ver, dat Bobs vader een brief van het slachtoffer ontving waarin werd bedreigd met een proces-verbaal als zijn *'oudste zoon het nog één keer waagde om voet te zetten in mijn pand'*. In een postscriptum voegde hij eraan toe, dat dergelijke acties voor hem getuigden van *'minderwaardig mensdom'* en dat de jongens *'niet anders geschikt dan in een concentratiekamp opgesloten te worden'* waren. Enkele jaren later had deze heer Peters zulke termen waarschijnlijk niet meer durven gebruiken, maar ondanks, of misschien wel dankzij deze stevige woorden, grinnikte Bob nog regelmatig bij de herinnering.

Zo saai als IJsselmonde bij tijd en wijle was voor twee opgeschoten pubers, zo veel viel er te beleven in Rotterdam-Zuid. Er waren winkels, terrassen en vooral veel mensen om te bekijken en te becommentariëren. En er werd weleens iets nieuws gebouwd, zoals Stadion Feijenoord, op slechts een kwartiertje lopen van Nics huis aan de Leede. Tijdens zijn vele bezoeken aan Nic was Bob getuige geweest van de verschillende bouwstadia. Hij vond het stadion interessant als architectonisch ontwerp, dat wel, maar door zijn aversie tegen voetbal had hij nooit gedacht er ooit een

stap binnen de poorten te zullen zetten. Groter kon zijn verbazing dan ook niet zijn, toen Nic hem op een dag vroeg: 'Hé makker, heb je zin om dinsdag mee te gaan naar Stadion Feijenoord?'

Stadion Feijenoord? dacht Bob. Wat moet ik daar nu? En op dinsdag nog wel?

Nic zag de twijfel in de ogen van zijn neef en legde uit: 'Er wordt een groot Oranjefeest gehouden ter ere van de verjaardag van zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard. Hebben we ook weer eens een verzetje, er schijnen danseressen te komen en aan het eind van de avond is er vuurwerk!'

Dat laatste woord overtuigde Bob; het was 1937 en zo vaak kreeg je niet de kans om getuige te zijn van zo'n spektakel. Bovendien kon hij op deze manier toch het stadion, dat net af was, eens vanbinnen bekijken.

Toen het eenmaal dinsdag was, namen Bob en Nic plaats op hun stoeltjes in vak RR en vermaakten ze zich met de danseressen op het veld en met elkaar. Ze lieten geen mogelijkheid onbenut om hun medetoeschouwers fluisterend te beschimpen. Die heer had een rare snor, die dame zag eruit als een opgedirkt varkentje en dat jongetje daar had duidelijk te lang in zijn studieboeken zitten neuzen – zijn ogen waren er scheef van gaan staan. Toen er twee jongedames naast ze kwamen zitten, vielen de neven stil. Bob en Nic namen hun hoeden af en mompelden: 'Goedenavond dames.' Aan deze meisjes was werkelijk niets af te dingen; ze hadden geen grote neuzen, rare kleren, vettige haren of ouwelijke schoenen. Integendeel, ze zagen er keurig uit en, zo vonden de jongens, waren zelfs heel knap. En wat een geluk dat ze nu precies naast Nic en Bob zaten! Bobs oog viel onmiddellijk op het meisje dat direct aan Nics zijde was gaan zitten. Haar zwarte golvende haar en licht hautaine blik intrigeerden hem vanaf de eerste seconde. Deze jongedame, hij schatte dat ze ongeveer even oud was als hij,

liet niet met zich sullen, dat zag je meteen.

Terwijl de nieuwkomers een geanimeerd gesprek voerden over het stadion en over de danseressen op het veld, zaten de jongens enkele minuten stilletjes naast elkaar. Ze durfden geen andere mensen meer belachelijk te maken, bang als ze waren dat hun buurmeisjes er iets van zouden opvangen. Dan zouden ze Bob en Nic misschien als onbetamelijke kwajongens afdoen, waarin ze niet geheel ongelijk zouden hebben. Bob wierp een tijdje schuine blikken op het meisje met het zwarte haar, tot hij besloot de stoute schoenen aan te trekken en Nic te vragen met hem van plek te wisselen. Laatstgenoemde sputterde nog even tegen, maar na herhaaldelijk fluisterend en sissend aandringen, wat de meisjes niet was ontgaan, besloot hij toch maar mee te werken. Na de bescheiden stoelendans keek het meisje, dat nu naast Bob zat, geamuseerd naast haar. ‘Waren jullie niet goed geplaatst?’

Bob verschoot van kleur, streek zijn hand even zenuwachtig door zijn blonde krullen, die met Brylcreem achterover waren gekamd en licht uit het gelid schoten door deze aanraking, en zocht naar een gevat antwoord. En hoewel hij altijd zijn woordje klaar had, kwam hij dit keer niet verder dan wat hulpeloos gestamel.

‘Uhm, nou, ja, nee... vanaf hier kan ik het veld beter zien...’

‘En je vriend dan?’

‘Dat is mijn neef, hij houdt niet zo van dansvoorstellingen,’ loog Bob.

Het meisje glimlachte. ‘Wel, het doet me deugd dat het jou wel interesseert. Ik vind het gewoon een reuze kunstvorm.’

En dat was het begin van een lang, geanimeerd gesprek.

Aan het eind van de avond wist Bob al een heleboel over haar. Ze heette Leny, was veertien jaar en woonde in de Vlasakkerstraat, vlak bij Nic. Ze was de oudste dochter in een gezin met zes meiden en één jongen, was geïnteresseerd in kunst en literatuur en had pas na lang aandringen toestemming van haar strenge ouders

gekregen om naar deze viering te komen. Bob was ze in gedachten eeuwig dankbaar. Tijdens het gesprek hadden ze helemaal geen oog meer voor de voorstelling, noch voor Nic en Miep, Leny’s vriendin. Die hadden het ook gezellig samen, maar niet zó gezellig als Bob en Leny.

Bob had nog weinig tot geen ervaring op liefdesgebied en voelde zich een beetje onzeker. Hij wist natuurlijk niet dat het voor Leny pas de eerste keer was dat ze zich in serieuze mannelijke interesse mocht verheugen en dat was aan het gesprek ook geenszins te merken. Er vielen geen stiltes en ze leek helemaal niet zenuwachtig. Terwijl ze zat te vertellen over de kleermakerswinkel van haar vader, keek Bob haar dromerig aan. Hij stelde zich voor hoe ze ’s morgens wakker zou worden; haar zwarte haren een beetje door de war, de slaap uit haar ogen wrijvend, haar blik licht verward, alsof ze zich nog even moest oriënteren op de nieuwe dag. Hij hoopte vurig het ooit mee te mogen maken.

Na afloop van de voorstelling volgde het beloofde vuurwerk. Een romantischer afsluiting van deze ontmoeting hadden Bob en Leny zich niet kunnen voorstellen. Samen keken ze naar de vuurpijlen, die in de lucht uiteenspatten tot gekleurde fonteinen. Bob keek afwisselend naar het spektakel en naar Leny’s gezicht, dat bij elke explosie oplichtte in de kleur van het vuurwerk. Glimlachend beseftte hij dat het vuurwerk een perfecte metafoor was voor de avond. De vuurpijlen waren het gesprek met Leny, steeds een hoger niveau bereikend. De uiteenspatting in de lucht vertegenwoordigde het onvermijdelijke afscheid, de kruitdampen die achterbleven de herinnering waar hij op zou moeten teren. Het was op dat moment dat hij een besluit nam: hij moest en zou Leny nog een keer zien.

‘Mag ik je straks misschien naar huis brengen?’ vroeg hij beleefd.

Leny's wangen kleurden rood en dat was ditmaal geen weerspiegeling van het vuurwerk. Ze keek even naast zich of Miep het had gehoord, wat inderdaad het geval was, en knikte toen bijna onzichtbaar. Bobs hart maakte een sprongetje en samen met de duizenden andere bezoekers baanden ze zich een weg naar buiten, waarbij Bob Leny geen seconde uit het oog verloor. Stel je eens voor dat hij haar zou kwijtraken, wat dan? Moest hij dan op de bonnefooi naar de Vlasakkerstraat en daar net zo lang rondlopen of aanbellen tot hij haar zou vinden? Maar het ging goed en terwijl die typische vuurwerkgeur nog in de lucht hing, liepen de jongelui met zijn vieren terug naar huis. Eerst brachten ze Miep thuis, drie straten verderop was Leny aan de beurt.

'Hier woon ik dus,' zei ze, terwijl ze omhoog wees naar de eerste verdieping. 'Ik ga snel naar binnen, want ik wil niet dat mijn ouders ons zien. Dan krijg ik geheid allerlei vragen en daar heb ik weinig trek in.' Ze stelde zich de preek van haar vader al voor: hoe kun je je nou toch laten thuisbrengen door twee wildvreemde jongens, weet je wel hoe gevaarlijk dat is, wat willen ze van je, en meer van dat soort hopeloos ouderwetse kruisverhoren.

Ze keek Bob nu recht in zijn ogen, voor het eerst eigenlijk pas. Ze waren zo blauw als de randjes van het perfect gesteven tafelkleed van haar moeder. Ze voelde een merkwaardige opwinding in haar buik opborrelen en had moeite haar stem onder controle te houden. 'Als je me nog eens wilt zien, dan kun je me hier vinden.'

2

In de weken na het Oranjefeest ontwikkelde Leny de gewoonte om steeds als ze langs het raam liep even naar buiten te kijken. Tot haar grote teleurstelling was er geen spoor van Bob te bekennen. Ze begon te twifelen; had ze de signalen verkeerd geïnterpreteerd? Was ze zo groen dat ze niet eens het verschil tussen een vriendschappelijk gesprek en amoureuze interesse kon vaststellen? Of had Bob haar echt leuk gevonden, maar trad hier het spreekwoord 'uit het oog, uit het hart' in werking? Ze had de hoop al bijna opgegeven, toen ze op een zomerdag in juli Nic zag lopen. Met een smoes ging ze naar buiten, waar Nic haar onmiddellijk herkende.

'Leny, goedemiddag! Ik heb zojuist een ansicht van Bob ontvangen, in welke hij mij verzoekt zijn hartelijke groeten aan jou over te brengen. Hij is op vakantie met zijn ouders, broertje en zusje, maar hij verzekert je dat hij zodra hij terug is zal pogen je te bezoeken.'

Leny kon een vreugdesprongetje niet onderdrukken, ze had het zich dus toch niet verbeeld. De klik die ze had gevoeld was er wel degelijk geweest en ze zou hem nog eens gaan zien!

Haar geduld werd nog even op de proef gesteld, maar enkele weken later was het zover. Op een zaterdagochtend keek ze uit het raam en ontwaarde ze zijn lange gestalte, zijn blonde krullen en zijn blauwe ogen, die ze vanachter het raam niet kon zien, maar